

4 As

Un relat de: [NinniN](#)

L'Albert caminava amb les mans a les butxaques, mentre pensava en el que li havia dit l'Anna: "No et penso tornar a veure fins que deixis de parlar de, i amb, l'Aleix, l'Àlvar i l'Andreu. No els vull veure més, i si això significa no veure't més a tu..." i se li negaven els ulls, sentint encara dins del seu cap "T'he dit, no una, moltes vegades, que si tot això és un joc... vostre, o teu, no té cap gràcia, i que sí no ho és, t'ofereixo l'oportunitat de deixar-los per sempre, si et costa, no hi ha cap problema... jo t'ajudaré, si cal, anirem a un especialista...".

I no podia evitar pensar com riuria l'Àlvar, amb la seva sornegueria habitual, al adonar-se, tant bé com el coneixia, que no plorava per no veure-la mai més... plorava només per deixar, per un moment, en l'idea de deixar-los de veure.

I en com deixaria de plorar l'Aleix, sempre deprimat i trist, perquè ell havia decidit marxar de casa, deixar-ho tot per ells, que al cap i a la fi eren l'única cosa que sempre havia tingut.

I per un moment, es va esgarrifar, al pensar en l'Andreu. S'emprenyaria tant, quan li expliqués el que li havia fet l'Anna que ben segur la voldria matar... i, que ell sabés, mai havia matat a ningú, encara, però era tant i tant agressiu, i més quan s'havien pres un parell de cerveses...

Caminant, pels carrers de la seva ciutat, sense rumb, i sense saber perquè, es va trobar davant del "Manolo". Havien pres tantes canyes i braves, tots quatre, allà... així que, carregat de tristor, va entrar, ansiós de veure'n a algun d'ells, o a tots tres, si era possible, allà plegats. Segur que vindrien. Sempre hi venien, al "Manolo", per anys que passessin.

Recordava el primer dia que va anar a petar allà, quan encara estudiava filologia catalana. Al seu pis, que en aquell moment compartia amb una francesa, un suec i un Aragonès, s'hi havia muntat una festa improvisada a les 6 de la tarda. El dia abans d'un examen de contemporani molt important per a ell. I ell, insegur com sempre dels seus coneixements, havia decidit anar a fer un últim retràs lluny del soroll de la festa. I casualment, havia trobat el "Manolo". Un bar de barri, al casc antic. En Manolo, havia estat molt amable... com se li havia agrejat el caràcter amb els anys! Havia estat molt amable, i li havia servit una canya amb unes olives de franc. Màrketing de fidelització? Segurament, perquè el que era ara, li costava servir-li una canya, estés ple o buit, el bar.

Allà, havia començat a llegir els apunts.

I amb el bolígraf a la mà dreta, avorrit de repassar per enèsima vegada els mateixos textos, havia començat la seva primera novel·la. La que el va catapultar a l'èxit, dins d'un cercle reduït i elitista, però que li permetia viure amb prou dignitat. A ell i a l'Anna, fins ara...

I llavors, com sempre, van aparèixer l'Aleix, l'Àlvar i l'Andreu. I es van emborratxar. I tots quatre, van suspendre l'examen de contemporani.

Així doncs, com sempre que anava al Manolo, va entrar, somrient al Manolo, veient com en Manolo canviava el somriure que llençava a una dona asseguda a la barra, per una ganyota entre avorrida i fatigada, mentre el mirava pel damunt d'aquelles ulleres brutes.

Va mirar, com sempre, mentre respirava fons, el bar, poc il·luminat, amb aquelles parets pintades d'un, altra dia blanc, gris brut, les sis taules, perfectament alineades al quadrat del bar, la barra a la dreta i la finestra, de la que emanava fum de la fregidora, que donava a la cuina al fons.

Es va asseure, a la seva taula, i va mirar per la finestra, amb el bloc obert i el bolígraf bic blau a la mà, i va esperar que li arribés la inspiració.

I va començar a escriure.

A - Tot ha canviat tant, Albert, que em fa pànic... ja no ets el que eres. Ja no puc seure al teu costat, mentre veig la televisió, agafant la teva mà... ja no sé qui ets. T'influencien massa...

A - Deixa'm Anna! Perquè m'has de dir aquestes coses al seu davant???

A - Perquè li dius això, Anna? No som prou bons per a tu....? Ni per al teu escriptor.... - comença a plorar

A - És clar que no! Els 4 As ens hem de dissoldre! - rialla - perquè no som prou bons per a la cinquena A....

A - Pfff... - es retorça els dits, mentre la seva mirada s'enterboleix i fa esforços per no esclatar.

A - No et penso tornar a veure fins que deixis de parlar de, i amb, l'Aleix, l'Àlvar i l'Andreu. No els vull veure més, i si això significa no veure't més a tu...

A - Anna, no em provoquis. Al final me n'aniré. I et garantitzo que aquest cop no penso tornar. I s'hauran acabat les flors, i els diners, els diners que em treus gràcies a la tinta que suo....

Mentre l'A, ja ha començat a plorar, l'altre A mira divertit l'escena i el tercer A, camina a passes llargues i decidides amunt i avall pel menjador.

L'A escriptor la mira amb res més que fredor.

A - T'he dit, no una, moltes vegades, que si tot això és un joc... vostre, o teu, no té cap gràcia, i que sí no ho és,

t'ofereixo l'oportunitat de deixar-los per sempre, si et costa, no hi ha cap problema... jo t'ajudaré, si cal, anirem a un especialista...

No pot acabar la frase. Perquè l'A se li ha llençat al damunt i la pega. Ja ho sabia, ell que passaria. I ara es debat entre defensar a la seva ja ex dona, o deixar que el seu amic faci. I abans que pugui prendre una decisió, veu com l'A, agafa un suport de llibres de marbre, i li dona un cop al cap. L'alça tacat de sang, com si fos un trofeu, i deixa anar una rialla esgarrifosa. Ell la mira amb certa indiferència. Per un moment, li havia passat pel cap quedar-se amb ella. L'altre A, somriu, entre divertit i nerviós, i li diu "fixa't. T'anaves a convertir en un separat, i ara, sense menjar-ho ni veure-ho, t'has convertit en un vidu. L'altre A, ajagut en un racó de la sala, al costat del llum de peu antic i horrorós que li havia regalat la seva sogra, plora desconsolat.

Ell, incapaç de prendre decisions, arrenca a córrer, deixant la porta oberta de bat a bat, i comença a caminar pels carrers, sense rumb, i de sobte es troba davant del....

Llença el boli bic damunt la taula.

Mai havia escrit res tant tenebrós. Mira al seu voltant, i no hi ha ningú.

Sort que res del que ha escrit ha passat... oi?

Deixa un parell d'Euros damunt el taulell, i marxa sense ni mirar al Manolo. Avui no li donarà el gust de negar-li un somriure. Mentre surt, i a través de la porta de vidre, veu que en Manolo no li treu l'ull de sobre, i agafa, amb cura el telèfon de sobre el taulell. La gent, quan es fa vella, està carregada de punyetes.

Se'n va a abraçar l'Anna. Perquè la troba a faltar, i allò que ha escrit... definitivament, deixarà de ser la quarta A. Per a ser ell mateix. Ell, i si l'Anna el perdona, per a ser, només ells dos, dues As...

Així que apressa el pas, i puja les escales, només s'ha aturat per a comprar-li flors, i li bull la sang en pensar, en el somriure franc i fresc de l'Anna, al veure'l tornar, després de la seva petita discussió, en que ell li ha deixat entendre que s'estimava més quedar-se amb els seus quatre amics que amb l'Anna... però llavors, es troba davant... davant la porta oberta de bat a bat. Des d'allà no es veu el menjador. Però llença les flors, mentre baixa les escales, abatut, plorant, i no deixa de preguntar-se en com ha passat.

Just abans de sortir per la porteria de casa, s'atura davant de la porta de vidre. I s'intenta buscar reflexat. Però només hi troba tres figures. La de l'Aleix, plorant, la de l'Àlvar, somrient per sota del nas, i la de l'Andreu, amb els ulls injectats en sang, amb cara de satisfacció. I tots tres porten la seva camisa. Tacada de sang.